

1801 monad på måndagen den 10de i Mars. Jag är uti starka kärleksbojer satt; Såta wån du gif mig hjertat ditt, Så blir jag för sorgen qvitt.

Den Fierde:

8. Men, o store Gud, som styrer allt, Som allsmåttig, nådig är och wis, Jag vill hafwa dig min sak befallt, Att hon lårder dig till pris; Du som första man och qwinna skapt; Du som första paret wigde hop, Wårdes med mig laga, Som dig bäst behagar, Hwad du mig tacks sticka, Morgång eller lycka, Jag med glädje tar emot; Men när glaset runnit ut, Och tiden hunnit till sin ånda, Wårdes tända i mitt bröst ett nytt och oförgångligt lif, Att jag klådd i hwhita klåder ren, Dig får prisa utan mehn.

9. Nu till slut jag affsed från dig tar, Såta wån och bjuder dig adjö! Kom ihåg hwad jag nu talat har, Glöm det intet tåcka mö; Men för allt så haf ditt hopp till Gud, Flitigt wandra i hans helga bud, Så kan du få wånta, När dig döden hämtar, Att du blir belönat, Med stor fröjd och frönter Med en oförgånglig skrud. Medlertid jag önskar, Att du måtte grönskas med all heder, Såsom ceder, uppå Libanon, Som lilja i grön dal. Far nu wål min wån, Glöm intet mig, Herren Gud wålsigne dig.

1801 monad på måndagen den 10de i Mars. Jag är uti starka kärleksbojer satt; Såta wån du gif mig hjertat ditt, Så blir jag för sorgen qvitt.

Den Fierde:

Den Fierde:

8. Men, o store Gud, som styrer allt, Som allsmåttig, nådig är och wis, Jag vill hafwa dig min sak befallt, Att hon lårder dig till pris; Du som första man och qwinna skapt; Du som första paret wigde hop, Wårdes med mig laga, Som dig bäst behagar, Hwad du mig tacks sticka, Morgång eller lycka, Jag med glädje tar emot; Men när glaset runnit ut, Och tiden hunnit till sin ånda, Wårdes tända i mitt bröst ett nytt och oförgångligt lif, Att jag klådd i hwhita klåder ren, Dig får prisa utan mehn.

GS 1080

Fyra nya och wackra kärleks-

W i s o r,

Den Första:

En fiskare gick wid bäckens strand, ic.

Den Andra:

Adjö ömma fader, adjö ömma mor ic.

Den Tredje:

Orderna de kommo både hastigt ic.

Den Fierde:

Hjertans ljuswa Sockersöta wån, ic.

Norrköping.

Adolph Fredrik Raams Ensa.

1838.

3. En Herran bevarer Jhelms Öscar öfver,
Sunn monon.

En Herran bevarer Jhelms Öscar öfver,
Sunn monon.

En Herran bevarer Jhelms Öscar öfver,
Sunn monon.

Den första:

En Herran bevarer Jhelms Öscar öfver,
Sunn monon.

En Herran bevarer Jhelms Öscar öfver,
Sunn monon.

En Herran bevarer Jhelms Öscar öfver,
Sunn monon.

En Herran bevarer Jhelms Öscar öfver,
Sunn monon.

Den första:

En Fiskare gick vid bäckens strand, Gick på
Provences blomsterängar, Och röjde med sin
wanda hand, På Zittrans ljuswa gyllne strän-
gar, I ögat tårarna de dröjde, Hans åsyn Rids-
daren dock röjde. :.

2. En Fröken stod på slottets wall, Och så-
dar ned i blomsterdalen, Han hörde Zittrans
ljuswa skall, Och kände ljuswa kärleks-qwalen;
En Fiskare gick fram med sången, Hur måns-
gen af hans sång blef sången. :.

3. En Friherre från slottet kom, Den gamle
höga kampa-hjerten, (Från jagten nyh han wän-
de om, Och red så stolt hem öfver fältens)
Du fiskare mig hem må följa, Jag ej din lön
will undandölja.

4. En Fröken ned från wallen ser, Hon såg
sin far i tal med fiskaren, Hon gick bekymrad
upp och ned, Och hjerta klappar blott för si-
skarn, Ty han war en bland hennes wänner,
Nog att hon honom endast kanner.

5. En fiskare gick till slottet nu, Han gick
omkring uti deß gångar, Nu sade Borgherren,
såg mig du har du så mången fiskar sångar?
Min ädla Herre det gör sången, Med den kan
jag ta werlden sången. :.

6 En gammal kampa har begär på höra
en af Fiskarns sånger; Men har ej ansett mö-
dan wärdt, Att derom bedja flere gånger, Men

En Herran bevarer Jhelms Öscar öfver,
Sunn monon.

En Herran bevarer Jhelms Öscar öfver,
Sunn monon.

En Herran bevarer Jhelms Öscar öfver,
Sunn monon.

En Herran bevarer Jhelms Öscar öfver,
Sunn monon.

En Herran bevarer Jhelms Öscar öfver,
Sunn monon.

En Herran bevarer Jhelms Öscar öfver,
Sunn monon.

En Herran bevarer Jhelms Öscar öfver,
Sunn monon.

att lefwa se'n jag mistat den, Som jag hat
utwalt till wän.

5. Bättre är att få en maka from, Fast
han ej så rik och måktig är, Än att få båd'
makt och rikedom och en maka sur och twär:
Den som är förnöjder med sin lott, Som han
utaf Herran Gud har fått, Han har bästa skär-
ten, Sofwer trygg om natten, Fruktar ej att
tjufwar godset hans borthåswar, Swartill han
sin tröst har fått; Herren som har gifwit mens-
niskan detta lifwet, Han wäl spisar det och wäl
sar, att han är densamma som det göra kan;
Det han äftwen emot mig har gjort, Wäcken
nåd har jag förspört.

6. Fast jag intet är så högt uppsatt. Fast
jag ej på ärans wagn af guld åka får, Är dock
mitt hjerta gladt: Ty jag wet att Gud är huld,
Jag ej frägar efter werldens gunst; Ty hon styr
sin los som stolt och dunst, Gud kan mig upps-
höja och mig wäl förnöja, Om jag stigit kām-
par, Werldens onsko dämpar, Då blir döden
wist min winst; Rikedom ej motar När som dö-
den hotar, Intet hjälper Döden stjelper, Han
gör rik och fattig sist hwarannan lif. Satt den
som sitt pund förwaltat så, Att han kan lif
slut bestå.

7. Sucka Floris jag af hjertat ber, Att
du wille bli min wän så får; Ty mitt hela hjer-
ta jag dig ger, Låt ej ingen stija är; Ty du
aldrig går utur mitt sinn; För än som jag tar
ger graswen in. Suckaste Gudinna, Låt din kær-
lek brinna emot mig, jag dig beder, Så wist
jag med heder gifwa dig en Fästningsring; Låt
min kinder bleka Hjertat ditt beweka, Ty jag